

Elly Griffiths

Onder een andere naam

Vertaald door Janet Limonard-Harkink

De Fontein

Voor alle vrienden die me door de lockdown heen
hebben geholpen, met name voor Frauke, Julie, Lesley,
Mel, Nancy, Rob, Stephany, Veronique en William.

Hij zei niet: 'Gij zult geen ongerief ondervinden, gij zult geen zielskwellingen ervaren, gij zult niet aan een ziekte ten prooi vallen', maar hij zei: 'Gij zult niet overmand worden'.

Juliana van Norwich – *Openbaringen van de goddelijke liefde*
(gepubliceerd in 1670 maar waarschijnlijk geschreven tijdens de pestepidemie van 1373)

Proloog

Eerst denkt ze dat hij wel terug zal komen. Het is allemaal een vergissing, denkt ze. Het kan toch niet zijn bedoeling zijn om haar voor altijd in het donker op te sluiten. En het is er aardedonker. Ze heeft haar telefoon niet bij zich. Waar heeft ze die gelaten? Er zitten gaten in haar geheugen die haar nog meer angst aanjagen dan de kamer waarin ze zit opgesloten.

Ze probeert af te passen hoe groot de ruimte is. Acht passen naar voren, acht passen opzij. Als ze bij een muur komt, voelt die koud en klam aan. Er is geen raam. De deur is van metaal. Ze hoorde hem achter hem dichtklappen. Ze kan zich niet herinneren hoe ze de ruimte is binnengekomen. Heeft hij haar gedrogeerd? Vanwege de kou en vochtigheid denkt ze dat ze onder de grond moet zijn. Ze stelt zich voor dat er aarde boven haar hoofd is, een grote massa aarde. Zit ze in de kelder van een huis? Is er iemand boven haar?

Wat zei hij? Dat hij later terug zou komen? Waarom is dat het enige wat ze zich kan herinneren?

Wil hij haar voor altijd in het duister laten zitten?

I

Zaterdag 22 februari 2020

Het is vreemd om alleen in het huis te zijn. Toen ze hier opgroeide, voelde het altijd als het eigendom van haar moeder, zelfs als ze fysiek niet aanwezig was, wat heel mysterieus aanvoelde. Ruth herinnert zich dat ze wanneer ze thuiskwam van school, overvallen werd door een schuldbewuste opluchting als ze vanwege de dubbel vergrendelde voordeur wist dat Jean Galloway weg was naar haar parttimewerk. Maar wanneer Ruth de tv aanzette en de koektrommel leegplunderde, had ze altijd het gevoel dat Jean naar haar keek, en niet alleen vanaf de zwart-witte trouwfoto boven de bank – met Jean in een ongemakkelijk korte jarenzestigjurk en Arthur verrassend opvallend in een modieus pak en een dunne stropdas – maar vanuit elke hoek van het keurige rijtjeshuis. En nu, zelfs nu Jean al bijna vijf jaar dood is, heeft Ruth nog steeds het gevoel dat haar moeder ergens op de rand van haar dochters bewustzijn zweeft.

Misschien zweeft Jean er rond omdat Ruth op dat moment in haar moeders slaapkamer een schoenendoos vol foto's met het opschrift *PRIVÉ* doorploegt. Ruths vader is een weekend weg met Gloria, zijn nieuwe vrouw. Na thuiskomst wil Gloria een begin maken met het opknappen van het huis, en daarom heeft Ruth aangeboden om haar moeders spullen door te nemen. Gloria (hoe aardig Ruth haar ook vindt, ze kan haar niet zien als haar stiefmoeder) was erg tactvol geweest. Ze heeft niets in het huis veranderd sinds ze daar twee jaar geleden is ingetrokken; ze woonde er met Jeans kleren in de logeerkamerkast en foto's van Jean aan de muur. Het is logisch dat ze de boel een beetje wil opknappen en eerlijk gezegd kan het huis dat ook wel gebruiken. Nu ze er zelf niet meer

woont, ziet Ruth de afbladderende verf, het verschoten behang en het verouderde meubilair. Ooit maakten die gewoon deel uit van wat haar thuis was, maar toen ze met Gloria's ogen naar de plek keek, begreep Ruth de wens om de boel een beetje op te frissen wel. En als Gloria Arthur heeft weten over te halen om afscheid te nemen van de gewoonte het restant van zijn haar over de kale delen van zijn schedel te kammen, is haar macht grenzeloos.

Ruth is alleen in haar ouderlijk huis, haar schoonzus Cathy is met Ruths dochter, Kate, naar de dierentuin. Ze worden met tegenzin vergezeld door Kates zeventienjarige neef Jack. Kate houdt van dieren en ze heeft zich al de hele week op dit uitje verheugd. Ruth is al jaren niet meer in de London Zoo geweest, maar ze heeft plotseling een visioen van het pinguïnverblijf, een wonder van rondingen en blauw water in art-decostijl. Maar had ze niet ergens gelezen dat pinguïns daar niet langer gehouden worden omdat het verblijf niet geschikt bleek te zijn? Ze heeft het ongemakkelijke gevoel dat dierentuinen, vooral in de stad, sowieso niet geschikt zijn voor dieren. Ze zet zich schrap voor een debat met Kate over dit onderwerp als ze terug is. Kate is zeer geschikt voor filosofische debatten. Ruth kan niet bedenken van wie ze dat heeft. Kates vader, inspecteur Harry Nelson, is allergisch voor het woord 'filosofie'. Net als voor de woorden 'kunst', 'archeologie', 'spiritualiteit', 'yoga' en 'veganistisch'.

Tot nu toe hebben de foto's in de schoenendoos hun intrigerende opschrift geen eer aangedaan. Er zijn een paar foto's van Jean toen ze jong was: Jean als schoolmeisje met vlechten en een foto van haar als een jonge bankbediende in een donker mantelpakje. Ruth kijkt naar de verbleekte afdrukken en probeert enige gelijkenis met haarzelf of Kate te ontdekken. Van Ruth is vaak gezegd dat ze op haar moeder leek, maar ze dacht altijd dat mensen dat zeiden omdat ze allebei de neiging hadden om aan te komen. Als ze nu naar de jonge Jean kijkt, denkt ze een vage gelijkenis met Kate te zien – in haar directe blik en uitdagende houding, en zelfs in de twee vlechten. Ruth vindt het oprecht verdrietig dat Kate haar grootmoeder nooit echt heeft leren kennen, met wie ze, realiseert Ruth zich nu, qua karakter nogal wat gelijkenis vertoont.

Een foto van een pluizige hond is een mysterie. Jean wilde nooit een huisdier, en toen Ruth achter in de dertig was en twee katten aanschafte, vond Jean dat een teken dat haar dochter het had 'opgegeven'. Er volgt een foto van een oudere Jean in een lange witte jurk, als een nachthemd. Wat is dit? Maar dan ziet Ruth het grimmig uitziende gebouw op de achtergrond. De kerk van haar ouders. Dit moet Jeans tweede doop geweest zijn, toen ze 'opnieuw geboren' werd. Ruth deelt het geloof van haar ouders niet en toen ze opgroeide, had ze een enorme afkeer gehad van de invloed van de kerk op hun leven. God vinden leek te betekenen dat haar ouders het contact met al het andere hadden verloren. Voor de waarachtige gelovige is religie een fulltimebaan. Maar de jaren hebben Ruths mening milder gemaakt, en ze was vooral blij dat haar vader na de dood van haar moeder zo veel steun van de kerk kreeg. Hij heeft Gloria zelfs bij de rouwsteungroep van de kerk ontmoet.

Ze werkt zich door de verschillende volwassen doopsessies tot er nog maar één foto in de doos zit. Er staan drie huisjes op, omgeven door vlak moerasland. Ruth kijkt nog eens goed. Het is haar cottage! Haar geliefde, ongerieflijke huisje, mijlenver van alles en iedereen, met uitzicht op de Saltmarsh, het moerasland dat alleen wordt bewoond door migrerende vogels en de geesten van verdwenen kinderen die roepen vanuit zee. Jean had altijd een hekel aan het huis gehad. 'Waarom ga je niet op een iets beschaafdere plek wonen?' zei ze altijd, als een geboren en getogen Zuid-Londens meisje. 'Ergens met winkels en een goede busverbinding?' Waarom zou Jean in hemelsnaam een foto hebben bewaard, en nog een mooie ook, van de door haar verafschuwde cottage?

Maar er klopt iets niet aan die foto. De huisjes zijn dofroze in plaats van wit en worden omgeven door een lage haag in plaats van een houten hek. De auto die voor het laatste huis geparkeerd staat ziet er vreemd en vierkant uit. Ruth draait de foto om en daar staat in haar moeders karakteristieke krullerige handschrift: *Dawn 1963*.

Ruth is geboren in 1968. Ze kijkt nog eens naar de foto, naar de sepiatinten en de afgeronde hoeken. Er is geen twijfel over

mogelijk, haar moeder had een foto van Ruths cottage, dertig jaar voordat Ruth de plek zelfs maar had gezien.

Ruth neemt de schoenendoos met foto's mee naar haar slaapkamer en zet hem bij haar koffer. Ze slaapt in haar oude kamer, die nauwelijks groot genoeg is voor een bed, een boekenkast en een kledingkast. Kate heeft Simons oude kamer, die groter was omdat hij ouder was *en* een jongen. 'Jongens hebben meer ruimte nodig,' zei Jean altijd, als antwoord op Ruths regelmatige klachten. Maar in tegenstelling tot Ruth was Simon een net, beheerst kind en zou hij prima hebben gepast in het kamertje van Ruth. Ze weet dat hij zijn kamer nooit heeft volgeplempt zoals Kate dat in één nacht kan, met kleren op de vloer en boeken opengeslagen op het nachtkastje. Ruth raapt de kleren op, hoewel ze weet dat Kate dat zelf moet doen. Ze is tenslotte elf.

Ruth heeft de kleren van haar moeder in twee vuilniszakken gestopt, één voor het goede doel en één voor de textielbak. Er zat niets bij wat ze wilde houden. Arthur heeft Ruth al eerder haar moeders gouden horloge aan een ketting en haar diamanten verlovingsring gegeven. Ze bewaart ze in een houten doosje, samen met Kates roze armbandje van het ziekenhuis van toen ze geboren werd (*Dochter van Ruth Galloway*) en een versteende zee-egel die bedoeld is om geluk brengen. Die laatste was een cadeau van haar vriend Cathbad, die druïde is.

Het doorzoeken van haar moeders spullen heeft Ruth een verdrietig en rusteloos gevoel gegeven. Ze heeft frisse lucht nodig. Het huis staat in een woonwijk van Eltham, met straten vol met rijtjeshuizen en twee-onder-een-kappers uit de jaren dertig. Ze zien er nu iets aantrekkelijker uit dan in Ruths tijd, maar ze zijn nog steeds behoorlijk grijs en afschrikwekkend. Er valt nergens een opwindende wandeling te maken, tenzij je voor het park of de begraafplaats kiest. Ruth besluit naar de plaatselijke winkels te gaan. Het is een deprimerend klein winkelcentrum, maar het heeft een Co-op waar ze een *Guardian* en een cakeje voor bij de thee kan kopen. Onder het wandelen denkt ze aan al die keren dat ze deze weg met haar schoolvriendin Alison liep. Toen ze nog kinderen waren gingen ze elke zaterdag naar de krantenwinkel

om strips te kopen. Later hadden ze allebei een krantenwijk en ploeterden ze in de vroege ochtend door de straten om *The South London Press* te bezorgen. Weer later logen ze over hun leeftijd om alcohol bij de louche slijterij op de hoek te kunnen kopen. Als ze langs die winkel loopt, nu een Tesco Metro, neemt Ruth in een opwelling een selfie en appt die naar Alison. Ze is daar niet erg bedreven in en slechts de helft van haar gezicht is zichtbaar, maar Ali zal de boodschap wel begrijpen.

Als ze weer bij het huis komt zijn Cathy, Kate en Jack terug van het uitje naar de dierentuin. Kate zit vol informatie over tijgers, luiaards en een okapi genaamd Meghan. Jack is stiller, maar tussen de happen cake door vertelt hij hun een beangstigend groot aantal feiten over spinnen. Cathy huivert, maar Ruth vertelt dat Cathbad zich altijd verontschuldigt als hij een spinnenweb verstoort. Hij zegt dat het geweldige kunstwerken zijn.

‘Bedoel je je tovenaarsvriend?’ zegt Cathy. Ze heeft de cake geweigerd omdat ‘het een vijfhonderdcalorieëndag is’, maar uiteindelijk is ze niet verkeerd.

‘Hij is een druïde,’ zegt Kate.

‘Wat is het verschil?’ vraagt Jack.

‘Druïden bestaan echt,’ zegt Kate. Ze is een specialist in het geven van antwoorden waar niet op te reageren valt, en die, als ze niet oppast, nogal onbeleefd kunnen klinken. Ruth staat op het punt om nog meer vragen te stellen over de dierentuin als haar telefoon pingt. Het is Alison.

Ben je in Eltham?

Ruth typt ‘ja’, hoewel ze weet dat Kate haar zo meteen aan de regel ‘geen telefoons aan tafel’ zal herinneren.

OMG, dat moet een teken zijn! Vanavond reünie van school! Kun je dat aan?

Kan ze dat aan?

Nelson kijkt naar een foto van een dode vrouw. Dit is normaal gesproken niet iets wat hij op een zaterdag thuis zou doen, maar zijn vrouw, Michelle, is met hun jongste kind op vakantie naar hun geboorteplaats Blackpool en dus heeft hij het huis voor zichzelf. Het had een middagje rugby kijken en bier drinken moeten worden, maar dat voornemen werd verpest door zijn Duitse herder, Bruno, die zich zuchtend voor de televisie had geposteerd. Uiteindelijk nam Nelson Bruno mee voor een wandeling, maar toen ze terug waren, lukte het Nelson niet om dat zaterdagmiddaggevoel terug te krijgen. Zijn gedachten gingen naar Michelle en George. Ze zijn op bezoek bij Michelles moeder en Nelson is er vrij zeker van dat ze vandaag op Pleasure Beach zijn. Het is niet Nelsons favoriete plaats, hij maakt zich zorgen over de veiligheidstuigjes en passerende kinderlokkers. Vervolgens dacht hij aan Ruth en Kate in Londen. Ruth had gezegd dat ze haar moeders bezittingen ging uitzoeken, wat vast een trieste taak is. Nelson kan zich geen leven zonder zijn moeder voorstellen, hoewel hij blij is dat ze honderdzes-en-twintig kilometer verderop woont. Maar als hij aan zijn moeder denkt, gaan zijn gedachten naar een gesprek dat hij met Kerstmis met haar had en aan de beslissing die hij moet nemen. Hij kan daar nu niet goed over nadenken, niet met Bruno die hem vol vertrouwen aanstaart en met George' speelgoedgarage in de hoek van de kamer. Dus neemt hij zijn toevlucht tot werken.

Samantha Wilson was gisteravond om zes uur dood aangekomen. Ze lag op haar bed met naast zich een leeg flesje pillen. Haar lichaam was gevonden door haar volwassen zoon, Brady, die bezorgd naar het halfvrijstaande huis in Gaywood was gekomen omdat Samantha haar telefoon niet opnam. Er moet een

lijkschouwing komen, al wijzen alle tekenen op zelfdoding. Maar toch...

Samantha was tweeënvijftig, net als hij. Ze was gescheiden en had twee volwassen kinderen: Saffron, die schoonheidsspecialiste is, en Brady, personal trainer. Samantha werkte parttime bij de plaatselijke bibliotheek. Er waren twee agenten in uniform naartoe gegaan en zij hadden geen sporen van een inbraak of een worsteling gemeld. De foto, genomen door een van de agenten, laat een vrouw zien die volledig aangekleed op een gebloemd dekbed ligt. Haar gezicht ziet er vredig uit, haar asblonde haar zit netjes in model. Brady, die te geschokt was voor een fatsoenlijk gesprek, zei dat zijn moeder niet depressief of ongerust had geleken. Op zich is dat geen reden om een misdrijf te vermoeden. Kinderen, zelfs volwassen kinderen, weten niet altijd wat er in hun ouders omgaat. Nee, wat Nelson zorgen baart is de beschrijving van de keuken. Sergeant Jane Champion heeft grondig werk geleverd: *The Daily Mail* op tafel naast een lege koffiemok en een vaas met tulpen, een leeg waterglas ondersteboven op het afdruiptrek en in de magnetron een kant-en-klare maaltijd. Dat laatste zorgt ervoor dat Nelson zich afvraagt of de afdeling Ernstige Misdrijven er misschien bij betrokken moet worden. Want je zet toch geen WeightWatchers-kip met citroenrisotto in de magnetron als je van plan bent jezelf om te brengen?

Zijn telefoon trilt. Jo Archer. Waarom belt zijn baas hem thuis?

‘Hi, Nelson. Luister, het is niet echt iets om je zorgen over te maken.’

‘Wat niet?’ vraagt Nelson, bezorgd.

‘Het coronavirus houdt me nogal bezig.’

Zelfs Nelson kon niet voorkomen dat hij berichten hoorde over de dodelijke griep die blijkbaar in China is begonnen. Het nieuws heeft het over geannuleerde vluchten en vakantiegangers die vastzitten op een cruiseschip, als een moderne re-enactment van De Vliegende Hollander. Nelson heeft natuurlijk medelijden met iedereen die erbij betrokken is, maar het ondersteunt tevens enigszins zijn opvatting dat het beter is om vakantie überhaupt te vermijden.

‘Zijn er hier meer gevallen bekend geworden?’ vraagt hij. ‘In het Verenigd Koninkrijk, bedoel ik?’

‘Vandaag zijn er dertien bij gekomen.’

‘Maar dat zijn er nog steeds niet zo veel, hè?’

‘Er komen er nog wel meer bij,’ zegt Jo, volgens Nelson griezelig genotzuchtig.

‘Het is toch gewoon griep?’

‘Mensen gaan soms dood aan griep. Herinner je je de Spaanse griep nog?’

‘Zo oud ben ik nu ook weer niet.’ Hij weet dat Jo wil dat hij met pensioen gaat, maar dit slaat nergens op. Was de Spaanse griep niet net na de Eerste Wereldoorlog?

‘Ik denk dat we op het ergste voorbereid moeten zijn. Ik beleg voor maandag een vergadering.’

Jo houdt van vergaderingen. Nelson wil wedden dat ze deze gaat leiden in een volledig beschermende outfit, compleet met Darth Vader-masker. Hij denkt dat ze overdrijft, maar dat kan hij moeilijk zeggen.

‘Ik zal er zijn,’ zegt hij.

‘En we moeten zeggen dat iedereen desinfecterende handgel moet hebben. Ik heb een extra voorraad besteld.’

Desinfecterende handgel, godbetert.

‘Ik heb nagedacht over die zelfdoding in Gaywood,’ zegt hij. ‘Er klopt iets niet.’ Hij vertelt over de magnetronmaaltijd.

‘Misschien is ze die gewoon vergeten op te eten. Dat heb ik wel vaker.’

Dat is een van de vele verschillen tussen hen tweeën.

‘Ik denk dat we dus genoeg ingrediënten hebben om meerdere weken ons eigen brood te bakken. We kunnen aardappelen, prei en wortels verbouwen. En ik vraag me af of we een paar kippen moeten nemen.’

Judy bekijkt de potten meel en gist in de voorraadkast. Toen ze de cottage kochten, wist ze niet eens waar het kleine vertrek naast de keuken voor diende. Maar Cathbad was altijd al stiekem voorbereid op de apocalyps, realiseert ze zich nu.

‘Denk je echt dat het zover zal komen?’ vraagt ze. ‘Dat de voorraden in winkels opraken? Er zijn maar een paar gevallen in het Verenigd Koninkrijk.’

‘Mensen raken altijd in paniek als het om eten gaat,’ antwoordt Cathbad. ‘Eten en toiletpapier.’ Zelf krijgen ze hun toiletpapier speciaal geleverd van een bedrijf dat verantwoord onderneemt. Judy vindt dat in principe wel een goed idee, maar ze zou willen dat er niet IK HEB ER SCHIJT AAN op de dozen stond.

‘Raak je een beetje in paniek?’ vraagt ze.

‘Nee, maar ik ben graag goed voorbereid.’ En Cathbad ziet er inderdaad gelukkig uit, hij neuriet zachtjes terwijl hij potten met pasta sorteert. Maar toch, ondanks de alledaagse geluiden van Michael die pianospeelt, Miranda die tv-kijkt en Thing, hun bulterriër, die zachtjes jankt in de gang, is Judy een beetje in de war. Zou dit coronavirus ernstiger kunnen zijn dan iedereen denkt? Ze is geen zwartkijker, maar ze vertrouwt wel op Cathbads instinct.

‘Super Jo heeft voor maandag een vergadering belegd,’ zegt ze.

‘Heel verstandig, die Jo. Wat zegt Nelson ervan?’

‘Hij zegt...’ Judy raadpleegt haar telefoon. “God sta me bij. Wat een gedoe om niets.”

‘Ik ben bang dat Nelson het deze keer mis heeft. Ik ga een beschermende cirkel om het huis leggen.’

‘Dan moet het wel heel ernstig zijn,’ zegt Judy. Ze bedoelt het lichtvoetig, maar Cathbad zegt, bijna tegen zichzelf: ‘Ik hoop maar dat het genoeg is.’

3

Cathy moet naar huis voor haar caloriearme maaltijd, maar Jack biedt aan om te blijven en op Kate te passen wanneer Ruth weg is. 'Wij tweeën gaan fish-and-chips eten,' zegt hij. Kate is opgetogen.

'Dank je,' zegt Ruth. 'Ik zal je na afloop naar huis brengen.' Het is een goed excuus om niet te drinken.

Alison zegt dat ze in een pub in Blackheath bij elkaar komen. 'Er zullen een paar mensen uit ons jaar zijn. Paul Edwards. Dave Rutherford. Kelly Sutherland, tegenwoordig Kelly Prentis.'

'Komt Fatima?'

'Ze zei dat ze het zou proberen, maar ik denk dat het moeilijk wordt, met haar werk en de kinderen.'

Fatima was op school het derde lid van hun driemanschap. Ruth herkent de namen van de mannen vaag, maar ze herkent en herinnert zich Kelly Sutherland, de alom erkende koningin van hun jaar, nog goed; cool en modieus, met een vriendje dat haar buiten de schoolpoort op een motor opwachttte. Ruth denkt niet dat ze ooit meer dan twee woorden met haar heeft gewisseld. Ze begrijpt ook nog steeds niet waarom vrouwen hun naam veranderen als ze gaan trouwen.

Alison is, net als Ruth, nooit getrouwd geweest. Op school waren Ruth, Alison en Fatima 'de slimmeriken', die elk jaar prijzen behaalden en in de bibliotheek studeerden als hun leeftijdsgenoten achter de gymzaal met drugs experimenteerden. The Three Amigas, noemden ze zich. Op een middelbare school met veel glas en staal uit de jaren tachtig ging men er niet automatisch van uit dat de leerlingen naar de universiteit gingen. Tegen de tijd dat ze eindexamen deden, maakten de drie meisjes deel uit van een elitair groepje dat speciale lessen kreeg over het invullen van formulieren bij de centrale toelatingscommissie en het aanvragen van beurzen.

In de jaren tachtig bestonden volledige beurzen nog; Ruth had zonder zo'n beurs geen universitaire studie kunnen volgen. Alison en zij hadden samen op de basisschool gezeten, en in het derde jaar van de middelbare school kwam Fatima erbij. Zij viel op door haar elegantie (die haar onvermijdelijke bijnaam 'Fatty' oversteeg) en omdat ze een van de weinige zwarte studenten was.

Eltham was een multiculturele wijk, maar dat was op de school van Ruth nog niet zichtbaar. Eltham zou later berucht worden door de moord op Stephen Lawrence, een jonge zwarte man die werd gedood door witte criminelen toen hij stond te wachten op de bus, maar zelfs in het begin van de jaren tachtig was er al een racistische ondertoon in het dagelijks leven die Ruth misschien niet had opgemerkt als Fatima er niet was geweest. 'Ze bedoelen welbespraakt voor een zwarte,' legde Fatima uit toen ze een debatprijs won. 'Ze zijn verbaasd dat ik iets anders dan dialect spreek.' In feite had Fatima's vader, Reginald, de deftigste uitspraak die Ruth ooit had gehoord. Hij was arts, iets wat zelfs indruk had gemaakt op de moeder van Ruth.

Ruth ging naar het UCL, het University College London, om archeologie te studeren, Alison vertrok naar Bristol voor een studie Engelse taal- en letterkunde en Fatima naar Edinburgh om medicijnen te studeren. Ruth en Alison vielen allebei in de prijzen op de diploma-uitreiking, maar Fatima werd in 1986 benoemd tot Student van het Jaar. Fatima is nu huisarts in Noord-Londen, ze is getrouwd en heeft twee kinderen. Alison is gepromoveerd aan Columbia en woonde meer dan twintig jaar in New York, waar ze les gaf en als freelance journalist werkte. Ze is nu terug in Londen, maar Ruth heeft haar niet meer gezien sinds een haastig drankje na Jeans begrafenis. Ruth was zeer ontroerd geweest toen Alison bij de kerk was verschenen.

Ruth vindt een parkeerplaats dicht bij de pub. Alison heeft gezegd dat ze haar buiten zal treffen. 'Het is vreselijk om in je eentje een bar binnen te gaan.' Ruth had haar bedankt, maar ze dacht dat Alison wel erg veranderd moest zijn als ze het ongemakkelijk vond om in Zuid-Londen een pub binnen te gaan. Dit was tenslotte de vrouw die alleen in Manhattan had gewoond.

Wanneer Ruth Alison ziet, ineengedoken in een rode nepbontjas onder de twinkelende sprookjesverlichting van de Black Lion, denkt ze dat haar vriendin helemaal niet is veranderd. Nog steeds dat korte haar, nog steeds een bril, hoewel die nu een trendy zwart montuur heeft, in tegenstelling tot de gehavende exemplaren uit haar kindertijd. Ze geven elkaar een knuffel en gaan de pub in.

De reünie van Eltham Park wordt gehouden in een besloten ruimte boven, en Alison zegt dat ze eerst een drankje nodig heeft. Pas wanneer Ali haar jas uittrekt, realiseert Ruth zich dat ze inderdaad is veranderd. Ze ziet er op de een of andere manier kleiner uit, en van dichtbij ziet Ruth diepe lijnen in het broodmagere gezicht. Was Ali altijd al zo klein? Ruth is maar 1 meter 68, maar toch lijkt de persoon naast haar in het niet te verzinken.

Ruth bestelt een rode wijn voor Alison en een limoenlimonade voor zichzelf.

‘Op ons.’ Ze klinken.

‘Je ziet er goed uit, Ruth.’ Ruth voelt zich underdressed. Ze heeft geen nette kleren bij zich, dus ze draagt een spijkerbroek en een blauwe trui die iets te groot voor haar is. Ze heeft haar haar wel gewassen; het is nog vochtig aan de achterkant.

‘Jij ook,’ zegt ze.

‘Dank je,’ zegt Alison. ‘Ik ben heel wat afgevallen.’

Dus dat is het. Alison is niet kleiner maar dunner geworden. Zonder de jas is ze een spriet, en haar hoofd met die enorme bril is bijna te groot voor haar lichaam.

‘Ik ben met Lean Zone bijna twintig kilo kwijtgeraakt.’

‘Geweldig!’ zegt Ruth. Ze weet dat deze reactie wordt verwacht wanneer iemand is afgevallen. Immers, ‘Ben je afgevallen?’ wordt algemeen beschouwd als een groot compliment. Ruth heeft echter nooit het gevoel dat dat terecht is. Dat komt deels door het woord ‘gewicht’, dat zo solide en compromisloos klinkt. En het impliceert ook dat de spreker vindt dat deze gewichtsvermindering vurig gewenst was en eigenlijk te laat komt.

‘Ik wilde me gewoon gezonder voelen,’ zegt Alison, bijna defensief.

‘Dat is geweldig,’ zegt Ruth weer. ‘Ik moet ook echt wat gewicht kwijt.’

‘Ik stuur je een link naar de website,’ zegt Alison. Wat niet het antwoord was dat Ruth wilde.

‘Zullen we naar de reünie gaan?’ zegt ze.

Ruth is heel even in paniek, want ze denkt dat ze niemand kent in het zaaltje. Overal zijn mannen van middelbare leeftijd, grijs of kalend. Tot haar verbazing komt een van deze oude mannen – deze vaders – onmiddellijk naar hen toe om met hen te praten.

‘Ruth?’

Ruth herkent hem nog steeds niet. Het is Alison die zegt: ‘Daniël? Daniël Breakspeare?’

‘Danny. Ja.’

Ruth kijkt suffig naar de kale man in het pak. In de bovenbouw was Daniël Breakspeare haar vriendje, ze gingen bijna een jaar lang met elkaar. Haar moeder mocht hem graag en liet nooit na te vertellen dat hij ‘het heel goed gedaan’ had na hun schoolperiode. Hij is loodgieter, meent Ruth zich te herinneren, en runt nu zijn eigen bedrijf. Dat verklaart het pak en het Rolex-horloge dat subtiel, maar niet bescheiden, van onder Danny’s overhemdmanchet tevoorschijn piept. Ruth zou hem er niet uit kunnen pikken in een politieline-up.

‘Hoe gaat het met je, Ruth? Ik wist niet dat je terug was in Londen.’

‘Ik ben hier alleen het weekend. Woon jij in Londen?’

‘Ja, in Blackheath, hier om de hoek.’

Jean zou erg onder de indruk zijn geweest. Voor de meeste mensen die in Eltham wonen is Blackheath het beloofde land. Alison zegt dat ze nu, na jaren in de Verenigde Staten, in Clapham woont. Zij en Daniël praten over New York (‘Een van mijn favoriete steden,’ zegt Daniël) en Ruth drinkt van haar limonade met een gênant zuigend geluid.

Het duurt een paar seconden voordat Ruth zich realiseert dat Daniël Manhattan heeft verlaten en dat hij het tegen haar heeft. Alison is afgedwaald om met een andere grijsjarige groep te praten.

‘Ben je getrouwd, Ruth?’

‘Nee, maar ik heb een dochter van elf.’

‘Mooie leeftijd. Ik heb twee volwassen dochters en sinds kort hebben we een baby. Het is een nachtmerrie, weer al die slapeloze nachten.’

De volwassen dochters en de nieuwe baby herinneren Ruth aan Nelson, maar ze wil wedden dat Daniëls baby het resultaat is van een nieuw huwelijk. En ja hoor, Daniël zegt dat hij Ruby een paar jaar geleden heeft ontmoet en dat het een ‘bliksemromance’ was. Dat woord alleen al vertelt Ruth dat ze in de twintig is. Of in de tachtig.

‘Ik heb je moeder een paar jaar geleden in Waitrose ontmoet,’ zegt Daniël. ‘Ik denk dat het eigenlijk al wel zes of zeven jaar geleden is. Ze zei dat je beroemd was. Je kwam op tv en schreef boeken.’

Ruth vindt het heerlijk zoals Daniël de luxe supermarkt noemt voor het geval ze zou denken dat hij bij Morrisons winkelt. Maar ze is ontroerd als ze denkt aan Jean die, naast de verse sushi en de kaas van de week, met haar dochter pronkte.

‘Ik ben archeoloog,’ zegt ze. ‘Ik geef les aan een universiteit in Norfolk en ik heb boeken geschreven over botten. Niet iets wat iemand daadwerkelijk zou willen lezen.’

‘Je was altijd al slim, Ruth. Jij en Alison en...’

‘Fatima. Ze is nu dokter. Mijn moeder vertelde me dat jij ook erg succesvol bent.’

Daniël lacht. ‘Moeders, hè? Hoe gaat het met jouw moeder? Ik vond haar altijd erg aardig.’

‘Ze is vijf jaar geleden overleden.’

‘O, wat naar voor je,’ zegt Daniël. En hij meent het zo te horen. Hij was altijd erg aardig, herinnert Ruth zich. Hij zag er vroeger ook niet slecht uit. Ze zou met hem naar bed zijn gegaan als ze niet doodsbang was geweest om zwanger te raken... en gevangen te zitten in Eltham. Maar ze hadden destijds gedaan wat eufemistisch ‘al het andere’ werd genoemd. Ze denkt daaraan en ze weet dat ze bloost. Gelukkig is de ruimte erg donker.

‘Mijn vader is vorig jaar overleden,’ zegt Daniël. ‘Hij was in de

tachtig, maar het was nog steeds een schok. Ik denk niet dat je er ooit op voorbereid bent.'

'Nee, dat denk ik ook niet.'

Er valt een korte maar niet ongemakkelijke stilte, alsof ze allebei het feit erkennen dat ze ouder worden en dat hun ouders sterven.

'Daarom ben ik eigenlijk in Londen,' zegt Ruth. 'Ik ben de spullen van mijn moeder aan het uitzoeken. Mijn vader is opnieuw getrouwd en ze willen het huis opknappen.'

'Dat moet moeilijk zijn geweest, dat uitzoeken.'

'Dat was het ook. En ook geheimzinnig.' Ze vertelt Daniël over de doos met het opschrift *PRIVÉ* en de vreemde foto, maar plotseling is er een schittering van goud en roept iemand: 'Danny! Lieverd!'

Een vrouw duikt tussen hen in, die Daniël op die zwierige *Ab Fab*-manier op beide wangen kust. Ze heeft blond haar, is gebruid en draagt veel goud. Ruth heeft gemerkt dat de vrouwen die vanavond aanwezig zijn er over het algemeen jonger uitzien dan de mannen, deels doordat de vrouwen naarmate ze ouder worden eerder blond worden dan grijs. Deze vrouw is op alle fronten gepolijst en het effect is oogverblindend.

'Kelly, je kent Ruth toch nog wel? Ze zat in ons jaar.'

Dus dit is Kelly Sutherland, de koningin van Eltham Park.

'Ik herinner me jou goed, Ruth,' zegt Kelly onverwacht. 'Jij had iets met Danny.'

'Dat klopt,' zegt Ruth. 'Een paar maanden toen we in de bovenbouw zaten.'

'Een heel jaar,' zegt Daniël.

'Daarna was ik de volgende,' zegt Kelly. 'Wist je dat?'

Het blijkt dat Kelly en Daniël twee jaar met elkaar hebben gedatet. 'Maar het werkte niet,' zegt Kelly, 'we waren eigenlijk nog kinderen.' Daniël was vervolgens getrouwd met Fiona, met wie hij twee volwassen dochters heeft, en daarna met de jeugdig klinkende Ruby. Kelly is drie keer getrouwd geweest en haar huidige man is niemand minder dan de jongen op de motor aan de schoolpoort.

'Mijn eerste liefde,' zegt Kelly, waarbij ze nogal hard lacht. 'Romantisch, hè?'

‘Heel.’ Ruth vraagt zich af of ze zich bij Alison kan excuseren en naar huis kan gaan.

Daniël biedt hun nog een drankje aan. Kelly vraagt om prosecco maar Ruth bedankt. Ze heeft meer dan genoeg fris gehad. Terwijl Daniël bij de bar staat, legt Kelly een hand met roodgelakte nagels op Ruths arm. Ruth trekt zich iets terug, ze krijgt hoofdpijn van de schittering van Kelly’s haar.

‘Weet je, Ruth, op school was ik altijd jaloers op je.’

‘Echt waar?’ Dit is de grootste verrassing van de avond.

‘Je leek altijd precies te weten wat je wilde. Je maakte je niet druk over kleren en jongens en al die andere dingen.’

‘Ik maakte me er wel druk over. Ik was er gewoon niet erg goed in.’

‘Danny was gek op je. Hij was zo overstuur toen je het met hem uitmaakte.’

Zoals Ruth het zich herinnert, waren zij en Daniël uit elkaar gegroeid toen ze naar de universiteit ging. Hoewel ze naar UCL was gegaan, aan de andere kant van Londen, had ze haar intrek genomen in een studentenhuus en was ze bewust een nieuw leven begonnen.

‘Nou, het lijkt nu prima met hem te gaan,’ zegt ze luchtig.

‘Het gaat nu prima met ons allemaal,’ reageert Kelly. Heb je Alison gezien? Volgens mij is ze wel dertig kilo afgevallen.’

Eerder verschenen van Elly Griffiths:

Dodencirkel
Offersteen
Springvloed
Beenderhuis
Onheilstijding
Doden zonder naam
Geestvelden
De vrouw in het blauw
Dodentunnels
Een duistere engel
Cirkel van steen
De lantaarnmannen
Een afgelegen plek

E-book april 2025
Dit is deel 14 in de serie 'Ruth Galloway'.

Oorspronkelijke titel *The Locked Room*
Oorspronkelijke uitgever Quercus Editions Ltd, An Hachette UK company
Copyright © Elly Griffiths 2022
The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Janet Limonard-Harkink
Omslagontwerp en -illustratie De Weijer Design, Baarn
Opmaak binnenwerk Crius Group
ISBN 978 90 261 7490 2
ISBN e-book 978 90 261 7491 9
ISBN luisterboek 978 90 261 7492 6
NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.